

Filantrop Viliam Sivek: V živote nejde o ceny, ale o to prežiť ho tak, aby ste sa nikdy za nič nemuseli hanbiť.

Silný ČLOVEK

Prežila vojnu, za ktorej koniec sama bojovala, rok nato porodila zdravého syna. Napriek tomu u nich šťastie nezavládlo. Nemohlo. Vtedajší režim ju totiž odsúdil za vlastizradu a poslal do väzenia. Jej dieťa malo pritom sotva päť a s babičkou, jediným človekom, ktorý mu zostal nablízku, ho navyše ešte aj vysťahovali zo Slovenska do Sudet. Muž, ktorý z neho vyrástol, sa však nikdy nestáždžoval. Naopak, trvá na tom, že čo človeka nezabije, to ho posilní. A on silný je. Úspešný podnikateľ a filantrop Viliam Sivek.

Zostali vám z rodnej Trnavy aspoň nejaké spomienky?

Bohužiaľ, nie. Život, ktorý som tam prežil, poznám len z rozprávania babičky. Chvalabohu, často naň spomínala a vždy v dobrom. Sám som svoje rodné mesto spoznal až ako tridsaťročný, vtedy som prešiel všetky miesta, ktoré som z babičkiných spomienok poznal. Našťastie, dedko, mimochodom, tiež Viliam Sivek, žil po roku 1948 na Sokolských chatách neďaleko Senice, takže som sa na Slovensko každý rok ako dieťa mohol vracieť na krásne prázdniny. Žije tu totiž celá rodina z otcovej strany. Mal som tam bratranca a svojich kamarátov, pričom jedným z nich bol Karol Dobiáš, s ktorým sme hrávali na ulici futbal na malé bránky. A kde bol on, tam sa vyhrávalo. A to zďaleka ešte nikto netušil, aká futbalová legenda z neho vyrastie...

Je úžasné, ako detstvo zostane v spomienkach krásnym, nech sa okolo deje čokoľvek. A okolo vás sa pritom dialo toľko zlého. Okrem toho, že ste zostali bez mamy a bez domova, ste boli totiž ešte aj bez peňazí, keďže babičke nevyplácali ani dôchodok...

Je pravda, že keď nás vysťahovali, bývali sme vo vlhkej pivnici a steny sme obliepali novinami, aby nám neopadávala omietka, ale aj tak mám na detstvo v Jablonnom nad Orlicí, ktoré sa stalo našim novým domovom, naozaj krásne spomienky. Bol som zdravý chlapec z ulice, mal som skvelú partiu kamarátov, ktorí sa so mnou delili o krajec chleba, keď u nás nebolo čo

KTO JE VILIAM SIVEK?

Rodený Trnavčan, ktorý prežil veľmi ťažké detstvo a z baníka sa prepracoval na špičkového manažéra. Dnes je generálnym riaditeľom rodinného podniku Sivek Hotels, majiteľ cestovnej agentúry, predseda Fóra cestovného ruchu v ČR, čestný predseda Asociácie cestovných kancelárií. Spolu s manželkou je spoluzakladateľ neziskovej organizácie Modré dvere, ktorá pomáha ľuďom trpiacim schizofréniou a sociálne slabším. Medzi významné ocenenia patrí „Gentleman PRO“, Osobnosť cestovného ruchu ČR a Štátne vyznamenanie „Za zásluhy a rozvoj štátu“.

jest'. Po dedovi som zdedil dvoje nohavice, jedny krátke a jedny dlhé, a nič mi okrem maminky nechýbalo. Síce dodnes neviem, ako to babička zvládala, ale nikdy sa nestáždžovala. Dokonca ani vtedy, keď pre podmienky, v akých sme žili, dostala tuberkulózu, na ktorú, bohužiaľ, nakoniec zomrela.

A vy? Nikdy ste necítili na dospelých hnev, lebo popri tom krásnom ste predsa len zažívali aj hrozné veci – hlad a ťažkú prácu v kameňolome, hoci ste boli ešte stále malým dieťaťom?

Na hlad, keď ho nemáte, sa zabúda rýchlo. Pripomeniem si ho iba vtedy, keď vidím, ako sa dnes hospodári s chlebom. Pamätám si totiž, s akou úctou ho babička aj s tými najmenšími odrobinkami balila do plátenného obrusu a ako ho vždy pred krájaním prežehňala. A áno, býval som strašne hladný, takže keď som mal ako deväťročný možnosť chodiť v nedeľu brigádovať do miestneho kameňolomu, chodil som tam s kamarátmi nakladať kamene. Dodnes tak viem, aké ťažké je zarobiť si na bochník chleba.

„Keď nás vysťahovali, bývali sme vo vlhkej pivnici a steny sme obliepali novinami, aby nám neopadávala omietka.“

Nesiete si to v sebe ako traumu?

Neviem, prečo by som mal. Hovorí sa predsa, že čo nás nezabije, to nás posilní. Asi jediná nezmazateľne čiernu spomienku mám na chvíľu, keď som ako pätnásťročný musel fárať v uhoľnej bani a v mojej šachte Dukla došlo k obrovskému nešťastiu, ktoré stálo životy stoôsmich baníkov.

To bola veľká tragédia, ale pre malého chlapca ňou určite bolo aj vyrastať bez mamy, a ešte z takých nepochopiteľných dôvodov. Vysvetlil vám nikto vôbec, prečo ju zavreli?

To som sa dozvedel až od nej. Viem, že sa aktívne zúčastnila na Slovenskom národnom povstaní a prevádzala k Strečnu francúzskych partizánov, za čo dokonca dostala Zlatý rad SNP, francúzsky Vojnový kríž s palmou a množstvo ďalších vojnových ocenení za odvahu a statočnosť. Bohužiaľ, kto sa v bývalom režime neriadil heslom: „So Sovietskym zväzom na večné časy!“, bol nepriateľ. Tak to skrátka bolo.

A zároveň to bolo tak, že deti nepriateľov štátu mohli zabudnúť na to, že by šli študovať. Snívali ste napriek tomu o tom, alebo to bolo zbytočné?

Keď babička umrela a maminku pustili z väzenia, prišli do školy náborári z bane Dukla v Havířove a ponúkali ubytovanie, stravovanie, ošatenie, telocvičňu a dobre platenú prácu. Takže bolo rozhodnuté. V štrnástich rokoch som šiel fárať do bane. Na fyzickú prácu som bol zvyknutý, ale kým človek nedržal v ruke zbižiacu a osem hodín s ňou nepracoval na kolenách alebo poležiacu, nevie, čo je to ťažká práca. Potom som ešte niekoľko rokov pracoval ako posunovač a kurič, až kým maminku nerehabilitovali. A potom, keď bola naša rodina vyňatá spod tej komunistickej kliatby, som sa zrazu zo dňa na deň stal vychovávateľom.

Nakoniec ste teda vyštudovali pedagogiku.

Áno, pretože ma vymenovali za riaditeľa internátu na učňovke, hoci som nemal ani len výučný list.

Aké ste s tou školou potom mali plány? Chceli ste sa pedagogike naozaj ďalej venovať?

Jediným mojim plánom bolo dokončiť si vzdelanie.

„NEZMAZATEĽNE ČIERNU SPOMIENKU MÁM NA CHVÍĽU, KEĎ SOM AKO PÄTNÁSŤROČNÝ MUSEL FÁRAŤ V UHOĽNEJ BANI A V MOJEJ ŠACHTE DUKLA DOŠLO K OBROVSKÉMU NEŠŤASTIU, KTORÉ STÁLO ŽIVOTY STOÔSMICH BANÍKOV.“

Ale keď sa vám to podarilo, skončili ste nakoniec v hotelierstve. Teda úplne na začiatku – len nad „jednou veľkou dierou v zemi a s projektom v rukách“... Kde ste sa tam vzali?

Ako riaditeľ kultúrneho domu som začiatkom osemdesiatych rokov od odborárov dostal ponuku, či by som im nepomohol postaviť vtedy najväčšiu zotavovňu v Československu, dnes hotel Pyramída v Prahe. O hotelovom biznise som síce veľa nevedel, ale obklopil som sa špičkovými odborníkmi a v tej ohromnej stavbej „diere“, ktorá ma po príchode do Prahy vítala, za štyri roky vyrástol na tie časy naozaj krásny hotelový komplex.

Ten ste potom ako riaditeľ aj viedli, a nakoniec ste hotelierom už zostali. Akurát v oveľa väčšom. Prišiel totiž november

’89 a vy ste sa pustili do podnikania, ktoré vyvrcholilo tým, že ste tých hotelov vlastnili až päťdesiatštyri...

Po zamatovej revolúcii chcel totiž každý cudzinec vidieť ten zázrak, ktorý sa v Československu udial. V Prahe, a nielen v nej, bol však absolútny nedostatok ubytovacích možností. Prenajal som si teda ubytovňu Energovodu, vzal si v banke úver s doslova úžerníckym úrokom dvadsaťjeden percent a prestaval ju na terajší hotel Selský dvůr. A keďže som potom nechcel byť odkázaný na sprostredkovateľov ubytovania, založil som si vlastnú cestovnú kanceláriu a postupne prenajímal a rekonštruoval aj ďalšie objekty. V roku 2010 však prišla ponuka, ktorá sa neodmieta, a tak som svoju firmu Euroagentur predal.

„Mal som skvelú partiu kamarátov, ktorí sa so mnou delili o krajec chleba, keď u nás nebolo čo jesť.“

Klobúk dolu! Nevieť si predstaviť, ako sa ste to všetko, čo bolo potrebné okolo takej veľkej hotelovej siete robiť, zvládli. A čo vaša rodina...? V jednom rozhovore ste totiž priznali, že domov ste chodili o pol druhej a o piatej ráno ste už boli v práci...

Je pravda, že sa mi rodina rozpadla, ale to sa pri takom náročnom podnikaní stáva mnohým. Dnes sú však moje deti, teda okrem syna Michala, ktorého živí šport, vo firme so mnou a myslím, že sa im nedarí zle.

Ten šport nespomínate náhodou. Zo synov ste totiž vychovali špičkových hokejistov. Musíte byť hrdý otec. Aj keď pravdepodobne to platí aj obrátene. Uvedomovali ste si, ako deti brali vaše úspechy?

Úprimne povedané, nikdy som sa nad tým nezamýšľal. Je možné, že to všetko považovali za niečo úplne normálne. Ja však naozaj nikdy nezaбудnem na Michalov prvý zápas v NHL alebo na to, keď ako kapitán dvadsaťročných majstrov sveta zdvihol nad hlavu pohár pre víťazov... Okrem toho treba povedať, že mám aj rovnako šikovné dcéry. Jedna je dnes riaditeľkou hotela Wiliam, druhá šéfkou marketingu a najmladšia ešte študuje.

U vás skrátka platí, že jablko nepadá ďaleko od stromu. Vy ste totiž dokázali niečo, čo sa dá tak trochu považovať za zázrak. Všetko, čo ste mali, ste získali bez veľkých úverov. Neverím na zázraky. Len na tvrdú a poctivú prácu a vôľu niečo dosiahnuť.

Tej máte naozaj na rozdávanie, vy ste sa však po rokoch rozhodli rozdať aj väčšinu svojho majetku a pomáhate manželke v pomoci chorým a sociálne slabým. Prečo?

Vždy sme iným pomáhali, ale keď manželka, ktorá je veľmi dobrá psychologička, vymyslela projekt Modré dvere na pomoc ľuďom postihnutým schizofréniou, vedel som, že sa chcem na tom finančne podieľať, o to viac, že tentoraz presne viem, na čo tie peniaze idú. Dnes má totiž táto nezisková organizácia viac ako päťdesiat pracovníkov a záber ich pomoci ľuďom s duševnými poruchami a sociálne slabým je obrovský.

Čo dávate, sa vám svojim spôsobom vracia. Ste totiž držiteľom nekonečného množstva ocenení. Akoby vám tak život vynahrádzal, čo vám v detstve zobrali. Máte teda nakoniec predsa len pocit, že ste dieťaťom šťasteny?

V živote však nejde o ceny, ale o to prežiť ho tak, aby ste sa nikdy za nič nemuseli hanbiť. Aj preto pre mňa zostáva podanie ruky dôležitejšie než akákoľvek zmluva. Viem, že v dnešnej dobe je množstvo ľudí, ktorí doslova čakajú na to, aby vás podviedli. Ak teda niečo považujem za šťastie, tak to, že ja som takých pri svojej práci až tak veľa nestretol.